

2^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΕΛΕΝΗ ΚΟΤΣΙΡΑ

ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΖΑΝΝΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ ΠΕΙΡΑΙΑ

ΙΔΡΥΜΑ
Β' ΤΑΞΗ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

ΤΙΤΛΟΣ: «ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ-ΜΕΤΑΠΟΙΗΣΕΙΣ ΜΑΙΡΗ»

Δεν είχε καλά χαράξει και η κυρία Μαίρη άνοιξε το μαγαζί. Πέταξε τα πράγματά της σε μία καρέκλα και άναψε τα φώτα. Παρατήρησε το χώρο. Ένα μικρό δωμάτιο ουσιαστικά ήταν, ένα δωμάτιο που κρατούσε όλη της τη ζωή. Ο πάγκος με την παλιά ραπτομηχανή, τα στοιβαγμένα ρούχα για επιδιόρθωση στη γωνία, το τραπέζι με την τελειωμένη δουλειά του χθεσινού απογεύματος...Τα μάτια της έπεσαν στο ρολόι του τοίχου. Είχε σταματήσει.

Αναστέναξε και έπιασε δουλειά. Σταδιακά ο ήλιος ανέβηκε, τα μαγαζιά της συνοικίας άρχισαν και αυτά να ανοίγουν. Άνθρωποι με πλαστικά ποτήρια, καφέ στο χέρι, με κινητά στο αυτί και με αυτά τα μαραφέτια τα καλώδια που ένας θεός ξέρει τι κάνουν. Άλλοτε μιλούσαν στον βρόντο σαν τρελοί αυτοί που τα φορούσαν, άλλοτε κουνούσαν το κεφάλι τους σε ακατανόητους ρυθμούς. Και εκείνη ξαναέσκυψε στο παντελόνι που έραβε.

Η πρώτη πελάτισσα μπήκε μέσα γύρω στις δέκα παρά είκοσι – έβλεπε την ώρα από το ρολόι στο χέρι της. Ξεκίνησε να μιλά ακατάπαυστα. Τα τελευταία κουτσομπολιά της γειτονιάς και της οικογένειάς της έβγαιναν από τη ραπτομηχανή, κρύβονταν στις στοίβες με τα ρούχα, χτύπαγαν τους τοίχους, αντίκριζαν το σταματημένο ρολόι. Μέχρι που στέρεψε η πηγή, πλήρωσε και έφυγε. Ακολούθησαν και άλλες πελάτισσες, και σε μικρότερη συχνότητα πελάτες. Όπως κάθε μέρα.

Ήταν Τετάρτη, πράγμα που σήμαινε ότι είχε το απόγευμα εκτός μαγαζιού. Αποφάσισε να φύγει λίγο νωρίτερα από το συνηθισμένο της ωράριο. Έχωσε στη δερμάτινη φθαρμένη της τσάντα κάποια ρούχα. Θα συνέχιζε στο σπίτι, αν της έμενε χρόνος από τις δουλειές εκεί. Είχε να κοντύνει και αυτή τη φούστα της ανιψιάς της! Μόνο που δεν ήξερε μέχρι που θα έφτανε αυτή η φούστα πλέον! Δεν είναι

κατάσταση αυτή με τα σημερινά παιδιά, σιγομουρμούριζε. Δεν συμμαζεύονται με τίποτα! Κάτι έπρεπε να κάνει και αυτή η αδερφή της, δεν...

Η πόρτα άνοιξε με θόρυβο. Η κυρία Μαίρη πετάχτηκε έντρομη για να μείνει άναυδη. Μία ψηλή, μελαχρινή κοπέλα με σγουρά μαλλιά και ένα απέραντο χαμόγελο στεκόταν στην πόρτα. Φορούσε τζιν παντελόνι με ψηλές δερμάτινες καφέ μπότες, μία λευκή μπλούζα με ραντάκι και μία πασμίνα με διάχυτες αποχρώσεις του πράσινου. Τα μαλλιά της έπεφταν μέχρι τη μέση και έκρυβαν ελάχιστα το πρόσωπό της. Όχι όμως τα μάτια. Όχι αυτό το δυναμικό καστανό που την κοιτούσε περιπαιχτικά! «Με συγχωρείτε, γνωρίζετε που βρίσκεται η οδός Σκεντέρμπεη;»

Σαστισμένη, τυφλωμένη έπεσε στην καρέκλα. Η κυρία Μαίρη δεν απαντούσε...

Μιλούσαμε για ώρες. Δεν κοίταξα ούτε στιγμή το ρολόι μου. Άκουγα τη φωνή του. Μοιραζόμασταν τις ιδέες μας. Γελούσαμε. Και το σημαντικότερο, ήταν αληθινό.

Μετά από τόσα όνειρα, τόσες σκέψεις δυσκολευόμουν να το πιστέψω. Είχα προσπαθήσει να τον σβήσω από το μυαλό μου. Από την καρδιά μου όχι, ήξερα πως θα υπάρχει πάντα. Επίσης ήξερα και εμένα. Μπορεί να έκανα νέες παρέες, να με ενδιέφεραν νέα άτομα, αλλά υπήρχαν εκείνα τα βράδια. Που πριν κοιμηθώ τον σκεφτόμουν. Που ξάπλωνα και τον ένιωθα να με αγγίζει. Εκείνα τα βράδια που δε γνώριζε κανείς.

Περπατούσα. Βιαστικά, αργά, δε θυμάμαι. Η πρώτη ξεκάθαρη εικόνα από εκείνη τη μέρα είναι αυτός. Σχεδόν πέσαμε ο ένας πάνω στον άλλον. Με κοίταξε στα μάτια και για κάποια λεπτά μείναμε εκεί. Ο ένας κρατούσε τον άλλο από τη μέση και εγώ ένιωθα την καρδιά μου να σπάει. Αργότερα, συνεχίσαμε το περπάτημα. Μαζί.

Χθες το βράδυ είχε ξαπλώσει στο κρεβάτι μου και άκουγα μουσική. Δεν άκουσα αμέσως το τηλέφωνο που χτυπούσε. Όταν πήγα να απαντήσω και είδα το νούμερό του στην αναγνώριση, χαμογέλασα. Δεν το περίμενα αυτό. Ίσως να το ευχόμουν, όμως σε καμία περίπτωση δεν το περίμενα. Απάντησα. Μία φωνή χαρούμενη. Η δική του πιο ζεστή από ποτέ.

Τρεις ώρες μετά, είχα καταλήξει κάτω από το πάπλωμα, με όλα τα φώτα σβηστά, και το τηλέφωνο ακόμα στο αυτί μου. Δεν τολμούσα καν να βάλω την ανοιχτή ακρόαση. Η

φωνή του έφτανε απευθείας στο αυτί μου. Ήμουν απόλυτα δεμένη μαζί του. Δεν με ένοιαζε τίποτα άλλο. Ήμουν κουλουριασμένη στο κρεβάτι μου και ήμουν ευτυχισμένη. Αυτό.

Σήμερα το πρωί ξύπνησα και άκουγα ακόμα τη φωνή του. Είμαι ερωτευμένη.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Γύρισε το διακόπτη της λάμπας και αυτή έσβησε. Περπάτησε αργά, με βήματα μηχανικά προς την κρεβατοκάμαρα. Τα υπόλοιπα φώτα ήταν ήδη κλειστά. Στάθηκε στο μπάνιο και πέταξε το χαρτί στο καλάθι. Στάθηκε πάλι στην πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Κοίταξε τον άντρα της. Το κρεβάτι τους. Κοίταξε τον εαυτό της στον καθρέφτη. Μέσα στο απόλυτο σκοτάδι μόνο τα μάτια της μπορούσε να δει.

Και όμως διέκρινε τις ρυτίδες στο πρόσωπό της. Την κούραση. Την επιθυμία! Την επιθυμία να αλλάξει. Να μην ξυπνάει σε αυτό το κρεβάτι! Να μην πηγαίνει σε ένα μαγαζί του οποίου η πελατεία μειώνεται συνεχώς! Να μην στενεύει ξεφτισμένα ρούχα! Να μην επιστρέφει σε ένα σπίτι απρόσωπο! Να μην πλένει πια πιάτα! Να μην σκύβει το κεφάλι! Να μην υποχωρεί! Να μην είναι η κυρία Μαίρη!

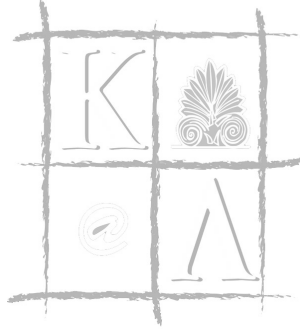
Να είναι εκείνο το μελαχρινό κορίτσι... Με την αέρινη πασμίνα... Που έχει όλη τη ζωή μπροστά του. Που κουλουριασμένη στο κρεβάτι της ήταν ευτυχισμένη. Που ήταν ευτυχισμένη! Ερωτευμένη...

Εκείνη δεν ερωτεύτηκε ποτέ... Ούτε ένωσε την καρδιά της να χτυπάει σε γρήγορους ρυθμούς. Εκείνη έκανε ό,τι της έλεγαν οι άλλοι. Ό,τι ήταν σωστό και πρέπον. Ήταν παράδειγμα κόρης, συζύγου, μάνας, νοικοκυράς. Παράδειγμα προς αποφυγή, γέλασε.

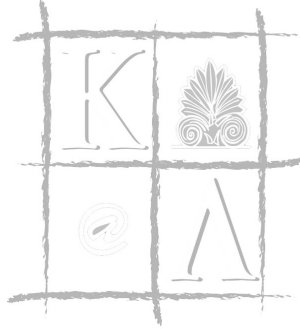
Ξαναπήγε στο μπάνιο και έσκυψε στο καλάθι. Τράβηξε με προσοχή το χαρτί. Το ξαναδιάβασε. Ξανά! Και ξανά! Και ξανά! Ξανά... Το χαρτί που έπεσε από την τσάντα ενός κοριτσιού από έναν άλλο κόσμο. Από έναν κόσμο που εκείνη «δεν μπορούσε ούτε και στα όνειρά της να επισκεφτεί». Χαμήλωσε το βλέμμα της. «Κορίτσι μου, παιδί μου...»

Στο ρολόι του τοίχου άρχισαν και πάλι να μετακινούνται οι δείκτες. Τέσσερις και δέκα, και τέταρτο, και είκοσι...Και μετά ξεχαρβαλώθηκαν.

Στο όνομα του ιδεώδους ενός έρωτα! Στο όνομα της νιότης!

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ